

ganisation, som har taget Opgaven i sin Haand, maa melde Pas. Denne Organisation virker ganske vist kun her i den største Kommune, og jeg skal ikke kunne sige noget om, hvorledes Forholdet er i andre Kommuner, men i den store By plejer der dog ved Siden af stor Velstand tillige at være noget af den store Fattigdom, og her har man altsaa hjulpet derpaa paa den Maade, jeg har omtalt. Jeg spørger altsaa den højtærede Minister, om ikke denne Virksomhed var tilstrækkelig i Aaret, som gik. Jeg har, da jeg forrige Gang — i Forgaars — omtalte dette Spørgsmaal, sagt, at det, man maatte tilstræbe ved Siden af denne Bepsning, som kan være overmaade god, var at skaffe Mad ind i Familierne. Naa, det sker jo ogsaa ad den Vej, som her er foreslaaet, men det kan ogsaa ske derved, at man skaffede Naturalier ind i Familierne, som saa selv tilberedte dem. Den højtærede Minister sagde saa: Ja, men der skal være noget paa Bordet, for at Bordet kan være et Samlingssted for Familien. Ja, det skal der, jeg har netop udtalt akkurat det samme: der skal være noget paa Bordet, og det, som i Øjeblikket er Rigsdagens Opgave, er at søge tilvejebragt Midler, hvorved de Organisationer, som nu virker for dette Formaal, kan komme til at udføre deres Funktion tilfredsstillende.

Hvad Tilvejebringelsen af Midlerne angaar, mener jeg, som jeg sagde for lidt siden, at Staten skal give sit rundelige Bidrag. Jeg er ganske enig med tidligere Talere, som har været inde paa dette, om, at naar nu Staten opkræver en Krigsskat, og denne viser at give langt mere, end man, da Lovforslaget derom var til Behandling, ventede sig, saa kan Staten ogsaa deraf afse adskillige Millioner Kroner, saaledes at disse Organisationer kan komme til at virke fuldt ud efter deres Hensigt. Men ud over det er der ingen Grund til at gaa ved Stats- eller Kommuneforanstaltninger, naar det paa Forhaand kan siges, at de kræver uhyre Pengebidrag og ikke kommer til at gøre den Nytte paa de forskellige Steder, som det er Hensigten, at de skulde gøre. Ministeren kan derfor, selv om det i Øjeblikket af politiske Grunde ikke er ham saa behageligt, stole paa Højres Medvirken til at faa Lovforslaget omformet paa en saadan Maade, at det gør Nytte; men ganske vist kunde det ikke falde os ind at være medvirkende til at føre ud i Livet socialistiske Eksperimenter. Jeg kan meget godt forstaa, at socialdemokratiske Førere har noget vanskeligt ved at gøre

deres Tilhængere forklarligt, at deres Repræsentanter maa gaa med til forskellige store Udgifter, som de efter den Agitation, der var drevet i Forvejen, mente, Staten slet ikke behøvede at afholde. Men derfor at putte dem et saadant Lovforslag i Munden, for at de skal blive tavse, ser jeg ikke nogen som helst Grund til at være med til. Derimod vil jeg være med til at gøre noget virksomt for dem, der virkelig trænger.

Sandbæk: Jeg vil kun fremsætte et Par enkelte Udtalelser overfor den højtærede Indenrigsminister; og jeg haaber at have Formandens Tilladelse til at citere et Par ganske korte Udtalelser af den højtærede Indenrigsminister. Spalte 1301 udtaler Ministeren: „Det ærede Medlem varierer med overordentlig stor Kunstfærdighed og Lærdom det samme Tema. Vi hører hvert Aar eller i alt Fald med passende Mellemrum en overordentlig fængslende Udvikling af et Emne, han har faaet Øje paa og vil indskærpe os“. Ja, hvorfor gør jeg det? Fordi den højtærede Minister forsømmer det. Var der nogen, der skulde skaffe os Statistik over Forholdet mellem Skatteevnen i Kommunerne og deres Byrder, var det saa ikke den højtærede Minister? Hvis den højtærede Minister vil paatage sig det, saa skal jeg nok tie. Jeg kan forsikre den højtærede Minister, at det er ikke for min Fornøjelses Skyld, jeg har staaet her og fremdraget disse Tal flere Gange, men jeg har endnu ikke set, at den højtærede Minister har taget sig af det. Maaske det kunde hjælpe. Jeg vil godt indrømme, at naar vi ikke kan faa saadant noget frem, har det sine visse Grunde. Som Dreng kendte jeg en Ingeniør, der tillige var Officer ved Rytteriet. Han red ofte, og jeg havde nær sagt: han faldt næsten lige saa tidt af. Saa naiv var jeg den Gang — jeg var vel en 12—13 Aar —, at jeg sagde til ham: Hvor kan det være, at Ingeniøren saa tidt falder af? Det skal jeg sige dig, lille Ven, svarede han mig, jeg har aldrig lært at sidde fast i Sadeln, jeg rider altid paa Balance. Ministre rider ogsaa næsten altid paa Balance — med Undtagelse af dette Ministerium, for det støttes fra alle Sider. Den Minister, der udbad sig af Statistisk Bureau en Opgørelse til Benyttelse ved Udarbejdelsen af et Lovforslag om kommunale Skatter, gik af, inden Opgørelsen var færdig. Den Minister, der saa fik Opgørelsen, sendte Sagen i Kommission. Da Kommissionen var færdig, gik han af som